

Udenrigsministeriet
Juridisk Tjeneste, EU-retskontoret
Asiatisk Plads 2 – 1448 København K
Tlf.: 33 92 03 24 Fax: 33 92 03 03

JTEU j.nr. 2015 - 30240
1. juni 2018

Liste over judicielle aktiviteter i sager af dansk interesse

Til orientering fremsendes nedenstående liste over EU-Domstolens aktiviteter i de kommende tre uger i retssager, som har den danske regerings interesse. For så vidt angår sager, hvor der er nedsat procesdelegation, indeholder listen oplysninger om tidspunktet for mundtlig forhandling, fremsættelse af generaladvokatens forslag til afgørelse (GA) og afsigelse af dom. I sager, der i øvrigt følges af den danske regering, oplyses der om tidspunkt for generaladvokatens forslag til afgørelse og afsigelse af dom. Generaladvokatens udtalelser og EU-Domstolens domme offentliggøres på EU-Domstolens hjemmeside (<http://curia.europa.eu/>) på selve datoen for fremsættelse eller afsigelse.

Der tages forbehold for, at listen er udarbejdet på baggrund af EU-Domstolens retslistes, og at EU-Domstolen med kort varsel kan foretage ændringer i egne retslistes.

Liste over sager, hvor der nedsat procesdelegation:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Deltager i PD	Processkridt	Dato
C-49/17	Koppers Denmark (sag forelagt af Østre Landsret) Sagen vedrører: 1. Skal artikel 21, stk. 3, i direktiv 2003/96/EF om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet fortolkes således, at forbrug af egenproducerede energiprodukter til fremstilling af andre energiprodukter er afgiftsfritaget i en situation som den i hovedsagen foreliggende, hvor de fremstillede energiprodukter ikke anvendes til motorbrændstof eller brændsel til opvarmning? 2. Skal artikel 21, stk. 3 i direktiv 2003/96/EF om omstrukturering af EF-bestemmelserne for beskatning af energiprodukter og elektricitet fortolkes således, at medlemsstaterne kan begrænse fritagelsens anvendelsesområde til alene at omfatte forbrug af et energiprodukt, der medgår til produktionen af et tilsvarende energiprodukt (dvs. et energiprodukt, der som det forbrugte energi produkt også er afgiftspligtigt)?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet Kammeradvokaten	Dom	06.06.18
C-671/16	Inter-Environnement Bruxelles e.a. Sagen vedrører: Skal artikel 2, litra a), i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2001/42/EF af 27. juni 2001 om vurdering af bestemte planers og programmets indvirkning på miljøet fortolkes således, at begrebet »planer og programmer« omfatter en forordning om byplanlægning, der er vedtaget af en	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø-og Fødevareministeriet Miljøstyrelsen	Dom	07.06.18

	<p>regional myndighed: – som indeholder en kortlægning, der fastsætter dens anvendelsesområde, der er begrænset til et enkelt kvarter, og som inden for dette område afgrænser forskellige blokke, hvor der gælder særlige regler for så vidt angår beliggenheden af og højden på bygninger, og som ligeledes fastsætter særlige bestemmelser for anvendelsen af de zoner, der omkranser bygningerne, såvel som nøjagtige angivelser for den fysiske anvendelse af disse regler, der er fastsat under hensyntagen til vejene, de lige linjer, der krydser disse veje vinkelret og afstanden i forhold til byggeplanen for disse veje, og – som forfølger et formål om fornyelse af det omhandlede kvarter, og – som fastsætter regler for udformningen af ansøgningerne om byggetilladelse, der er betinget af en vurdering af indvirkningen på miljøet i dette kvarter?»</p>	<p><u>Til orientering:</u> Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet Ervervsstyrelsen</p>		
C-160/17	<p>Thybaud e.a Sagen vedrører: Skal artikel 2, litra a), i direktiv 2001/42/EF om vurdering af bestemte planers og programmers indvirkning på miljøet fortolkes således, at begrebet planer eller programmer omfatter et perimetre, der er fastsat i en lovbestemmelse og vedtaget af en regional myndighed: – som alene har til formål at fastsætte omkredsen af en geografisk zone, hvori der kan gennemføres et byplanlægningsprojekt, idet det forudsættes, at dette projekt, som skal forfølge et bestemt formål – i det foreliggende tilfælde vedrøre ændring og udvikling af bymæssige funktioner og som kræver opførelse, ændring, udvidelse og nedlæggelse af veje eller overbygninger over veje på jord eller offentlige områder – danner grundlag for vedtagelsen af perimetret, som således medfører accept af princippet for projektet, men at projektet endvidere skal være genstand for en tilladelse, som kræver en vurdering af indvirkningerne; og – som processuelt set bevirker, at ansøgninger om tilladelse til handlinger eller arbejder inden for dette perimetre er omfattet af en fravigelsesprocedure, idet de bymæssige krav, der fandt anvendelse på de pågældende jorder inden vedtagelsen af perimetret, fortsat finder anvendelse, men således at retten til denne procedure kan gøre det muligt lettere at opnå en fravigelse af disse krav; – og som er omfattet af en formodning for, at ekspropriationer, der sker i forbindelse med den hertil vedlagte ekspropriationsplan, sker i offentlighedens interesse?</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Miljøstyrelsen</p> <p><u>Til orientering:</u> Energi-, Forsynings- og Klimaministeriet Ervervsstyrelsen</p>	Dom	07.06.18
C-650/16	<p>Bevola og Jens W. Trock (sag forelagt af Østre Landsret) Er TEUF artikel 49 til hinder for en national beskatningsordning som den i hovedsagen omhandlede, der</p>	<p>Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet Kammeradvokaten</p>	Dom	12.06.18

	medfører, at der er mulighed for fradrag for tab i indenlandske filialer, mens der ikke er mulighed for fradrag for tab i filialer beliggende i andre medlemsstater, heller ikke under betingelser svarende til Domstolens dom i sag C-446/03, Marks & Spencer, præmis 55-56, medmindre koncernen har valgt international sambeskatning på vilkår som angivet i hovedsagen?			
C-5/16	Republikken Polen mod Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union Polen har anlagt sag ved EU-Domstolen med påstand om annullation af Europa-Parlamentets og Rådets afgørelse (EU) 2015/1814 af 6. oktober 2015 om oprettelse og anvendelse af en permanent markedsstabiliserende kvotereseerve i forbindelse med Unionens ordning for handel med kvoter for drivhusgasemissioner og om ændring af direktiv 2003/87/EF. Regeringen har intervenseret til støtte for Europa-Parlamentet og Rådet for Den Europæiske Union.	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Energi-, Forsynings-, og Klimaministeriet Energistyrelsen	Dom	21.06.18
C-480/16	Fidelity Funds (sag forelagt af Østre Landsret) Udgør en beskatningsordning, som den af hovedsagerne omhandlede, der indebærer, at udenlandske investeringsinstitutter omfattet af Rådets direktiv 85/611/EØF1 (UCITSdirektivet) kildebeskattes af udbytter fra danske selskaber, en tilsidesættelse af artikel 56 TEF (artikel 63 TEUF) om kapitalens frie bevægelighed eller artikel 49 TEF (artikel 56 TEUF) om den frie udveksling af tjenesteydelser, hvis tilsvarende danske investeringsinstitutter kan opnå fritagelse for kildeskatten, enten fordi de faktisk udlodder en minimumsudlodning mod indeholdelse af kildeskat til deres medlemmer, eller teknisk skal opgøre en minimumsudlodning, hvoraf der skal indeholdes kildeskat i forhold til institutternes medlemmer?	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Skatteministeriet Kammeradvokaten <u>Til orientering:</u> Finanstilsynet	Dom	21.06.18
C-543/16	Europa-Kommissionen mod Forbundsrepublikken Tyskland Påstande: — Det fastslås, at Forbundsrepublikken Tyskland har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5, stk. 5 og 7, sammenholdt med bilag II og III til Rådets direktiv 91/676/EØF (1) af 12. december 1991 om beskyttelse af vand mod forurening forårsaget af nitrater, der stammer fra landbruget, idet der ikke traf supplerende foranstaltninger eller skærpede foranstaltninger, så snart det viste sig, at foranstaltningerne i handlingsprogrammet til gennemførelse af direktivets målsætninger ikke var tilstrækkelige, og den ikke har revideret handlingsprogrammet for at bringe det i overensstemmelse med de bindende krav i bilag II og III. — Forbundsrepublikken Tyskland tilpligtes at betale sagens omkostninger.	Udenrigsministeriet Justitsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Miljøstyrelsen	Dom	21.06.18

Liste over sager, der i øvrigt følges af den danske regering:

Sagsnr.	Titel og kort sagsresumé	Interessant	Processkridt	Dato
C-210/16	<p>Wirtschaftsakademie Schleswig-Holstein GmbH</p> <p>Sagen vedrører: Skal artikel 2, litra d), i direktiv 95/46/EF 1 fortolkes således, at den endeligt og udtømmende regulerer ansvaret for brud på data-sikkerheden, eller bliver der inden for rammerne af »de fornødne foranstaltninger« i henhold til artikel 24 i direktiv 95/46/EF og [af beføjelser til at kunne] »gribe effektivt ind« i henhold til artikel 28, stk. 3, andet led, i direktiv 95/46/EF i flertrins informationsudbyderforhold plads til et ansvar for et organ, som ikke er ansvarligt for databehandling i den betydning, hvori udtrykket er anvendt i artikel 2, litra d), i direktiv 95/46/EF, ved valget af en registerfører til dets informationsudbud?Kan det af medlemsstaternes forpligtelse i henhold til artikel 17, stk. 2, i direktiv 95/46/EF til at fastsætte i forbindelse med databehandling ved en registerfører, at »den registeransvarlige skal vælge en registerfører, som frembyder den fornødne garanti med hensyn til de tekniske sikkerhedsforanstaltninger og organisatoriske foranstaltninger, der skal træffes«, omvendt sluttes, at der ved andre udbyder/brugerrelationer, som ikke er forbundet med databehandling ved en registerfører som omhandlet i artikel 2, litra e), i direktiv 95/46/EF, ikke består nogen forpligtelse til at foretage et omhyggeligt valg, og at det heller ikke kan begrundes efter national ret?Er en tilsynsmyndighed i en medlemsstat (her: Tyskland) i tilfælde, hvor en moderkoncern, som er hjemmehørende uden for Den Europæiske Union, driver juridisk selvstændige virksomheder (datterselskaber) i forskellige medlemsstater, kompetent i henhold til artikel 4, og artikel 28, stk. 6, i direktiv 95/46/EF til at udøve de beføjelser, der tillægges den i overensstemmelse med artikel 28, stk. 3, i direktiv 95/46/EF over for en virksomhed, der ligger på medlemsstatens eget område, også i det tilfælde, hvor denne virksomhed udelukkende har til opgave at promovere salg af reklame og øvrige marketingsforanstaltninger rettet mod indbyggerne i denne medlemsstat, mens den selvstændige virksomhed (det datterselskab), der ligger i en anden medlemsstat (her: Irland), ifølge koncernens interne opgavefordeling er eneansvarlig for indsamling og behandling af personoplysninger på hele EU's område og dermed også i den anden medlemsstat (her: Tyskland), når afgørelsen om databehandling rent faktisk træffes af moderkoncernen?Skal artikel 4, stk. 1, litra a), og artikel 28, stk. 3, i direktiv 95/46/EF fortolkes således, at i tilfælde, hvor den registeransvarlige er ejer af en virksomhed på én</p>	Udenrigsministeriet Justitsministeriet	Dom	05.06.18

	<p>medlemsstats område (her: Irland), og der findes en yderligere juridisk selvstændig virksomhed på en anden medlemsstats område (her: Tyskland), som bl.a. har til opgave at sælge reklameplads og hvis aktivitet er rettet mod indbyggerne i denne stat, kan den kompetente tilsynsmyndighed i denne anden medlemsstat (her: Tyskland) også rette foranstaltninger og påbud til gennemførelse af reglerne om databeskyttelse mod den anden virksomhed, som ifølge den koncerninterne opgave- og ansvarsfordeling ikke er ansvarlig for databehandling (her: i Tyskland), eller kan der i så fald kun træffes foranstaltninger og gives påbud af tilsynsmyndigheden i den medlemsstat (her: Irland), på hvis område det koncerninterne ansvarlige organ har sit hjemsted?</p> <p>Skal artikel 4, stk. 1, litra a), og artikel 28, stk. 3 og 6, i direktiv 95/46/EF fortolkes således, at i tilfælde, hvor tilsynsmyndigheden i en medlemsstat (her: Tyskland) i henhold til artikel 28, stk. 3, i direktiv 95/46/EF rejser krav mod en person eller et organ, som er aktiv(t) på denne stats område, på grund af manglende omhu ved valget af en tredjemand, som er involveret i databehandlingsprocessen (her: Facebook), fordi denne tredjemand overtræder reglerne om databeskyttelse, er den tilsynsmyndighed, der griber ind, (her: Tyskland) da bundet til den databeskyttelsesretlige vurdering hos tilsynsmyndigheden i den anden medlemsstat, hvor den for databehandlingen ansvarlige tredjemand har sin virksomhed (her: Irland), i den forstand, at den ikke må foretage en herfra afvigende retlig vurdering, eller kan den indgribende tilsynsmyndighed (her: Tyskland) foretage en selvstændig undersøgelse af lovligheden af den databehandling, som udføres af den tredjemand, der er etableret i en anden medlemsstat (her: Irland), som et indledende spørgsmål vedrørende dens egen indgriben? For så vidt som den indgribende tilsynsmyndighed (her: Tyskland) kan foretage en selvstændig efterprøvelse: Skal artikel 28, stk. 6, andet punktum, i direktiv 95/46/EF fortolkes således, at denne tilsynsmyndighed først må udøve de beføjelser, som er tillagt den i henhold til artikel 28, stk. 3, i direktiv 95/46/EF, til at gribe effektivt ind over for en person eller et organ, der er etableret på denne stats område, på grund af medansvar for brud på datasikkerheden, som er begået af en i en anden medlemsstat etableret tredjemand, når og kun når den på forhånd har anmodet tilsynsmyndigheden i denne anden medlemsstat (her: Irland) om at måtte udøve sine beføjelser?</p>			
C-574/16	<p>Grupo Norte Facility</p> <p>Sagen vedrører: 1) Med henblik på anvendelse af ækvivalensprincippet mellem midlertidigt ansatte og personer, der er i tidsbegrænset ansættelse, skal ophør af ansættelseskontrakten på grund af »objektive omstændigheder [circunstancias objetivas]« i henhold til ET's artikel 49, stk. 1, litra c), og ophør</p>	Moderniseringsstyrelsen	Dom	05.06.18

	<p>af »objektive grunde [causas objetivas]« i henhold til EF's artikel 52, da anses for at være »sammenlignelige situationer«, således at forskellen på godtgørelsen i det ene og det andet tilfælde udgør en ulige behandling af midlertidigt og tidsbegrænset ansatte, der er ulovlig i henhold til Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP? 2) Hvis dette er tilfældet, kan da de socialpolitiske formål, der lå til grund for indførelsen af en deltidskontrakt, ligeledes begrunde en forskelsbehandling i henhold til den nævnte rammeaftales § 4, stk. 1, når der udbetales en mindre gunstig godtgørelse i forbindelse med ophøret af et ansættelsesforhold, og det står arbejdsgiveren frit for at vælge, om deltidskontrakten skal være tidsbegrænset? 3) Såfremt det antages, at der ikke foreligger nogen rimelig begrundelse i henhold til § 4, stk. 1, skal direktiv 1999/70, med henblik på at sikre dette direktivs effektive virkning, da fortolkes således, at den ulige behandling af midlertidigt ansatte og fastansatte i henhold til den nævnte spanske lovgivning i forbindelse med en godtgørelse for kontraktens ophør udgør en forskelsbehandling, der er ulovlig i henhold til chartrets artikel 21, idet den er i strid med ligebehandlingsprincippet og princippet om forbud mod forskelsbehandling, der udgør en del af EU-retten grundlæggende principper?</p>			
C-673/16	<p>Coman e.a.</p> <p>Sagen vedrører: 1. Omfatter begrebet »ægtefælle« i artikel 2, stk. 2, litra a), i direktiv 2004/38/[EF], sammenholdt med artikel 7, 9, 21 og 45 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, en unionsborgers samkønnede ægtefælle fra et tredjeland med hvem den pågældende unionsborger lovligt har indgået ægteskab i henhold til loven i en anden medlemsstat end værtsmedlemsstaten? 2. Hvis det første spørgsmål besvares bekræftende, kræver artikel 3, stk. 1, og artikel 7, stk. 1, i direktiv 2004/38/[EF], sammenholdt med artikel 7, 9, 21 og 45 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, da at værtsmedlemsstaten tildeler en ret til ophold på medlemsstatens område eller til ophold i mere end tre måneder til en unionsborgers samkønnede ægtefælle? 3. Hvis det første spørgsmål besvares benægtende, kan en unionsborgers samkønnede ægtefælle fra et tredjeland med hvem den pågældende unionsborger lovligt har indgået ægteskab i henhold til loven i en anden medlemsstat end værtsmedlemsstaten, da henhøre under »alle andre familiemedlemmer [...]« i henhold til artikel 3, stk. 2, litra a), i direktiv 2004/38/[EF] eller betragtes som »den partner, med hvem unionsborgeren har en behørigt dokumenteret varig tilknytning« i henhold til artikel 3, stk. 2, litra b), i direktiv 2004/38/[EF], med den heraf følgende forpligtelse</p>	Udenrigsministeriet Udlændinge- og Integrationsministeriet	Dom	05.06.18

	for værtsmedlemsstaten til at lette indrejse og ophold for den pågældende, selv om værtsmedlemsstaten hverken anerkender samkønsægteskaber eller fastlægger nogen som helst anden form for retlig anerkendelse, såsom registrerede partnerskaber? 4. Hvis det tredje spørgsmål besvares bekræftende, kræver artikel 3, stk. 2, og artikel 7, stk. 2, i direktiv 2004/38/[EF], sammenholdt med artikel 7, 9, 21 og 45 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, da at værtsmedlemsstaten tildeler en ret til ophold på medlemsstatsens område eller til ophold i mere end tre måneder til en unionsborgers samkønnede ægtefælle?			
C-677/16	Montero Mateos Sagen vedrører: Skal § 4, stk. 1, i rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP, og som er vedhæftet Rådets direktiv 1999/70/EF, fortolkes således, at ophøret af en midlertidig vikarkontrakt med henblik på besættelse af en ledig stilling på grund af udløbet af den varighed, der gav anledning til indgåelse af kontrakten mellem arbejdsgiveren og arbejdstageren, udgør en objektiv grund, der gør det berettiget, at den nationale lovgiver for et sådant tilfælde ikke har fastsat nogen godtgørelse ved kontraktens udløb, mens der for en sammenlignelig fastansat arbejdstager, der er blevet afskediget af en objektiv grund, er fastsat en godtgørelse på 20 dage pr. ansættelsesår?	Moderniseringsstyrelsen	Dom	05.06.18
C-167/17	Klohn Sagen vedrører: 5.1 Kan bestemmelserne vedrørende »ikke uoverkommeligt dyre« i artikel 10a i direktivet om offentlig deltagelse potentielt finde anvendelse i en sag som den foreliggende, hvor den byggetilladelse, der er anfægtet i sagen, blev indrømmet inden [org. s. 15] gennemførelsesdatoen for dette direktiv, og hvor sagen vedrørende den relevante byggetilladelse også var blevet iværksat inden denne dato? Finder bestemmelserne vedrørende »ikke uoverkommeligt dyre« i artikel 10a i direktivet om offentlig deltagelse da potentielt anvendelse på alle omkostninger, der er opstået under sagen, eller kun på omkostninger, der er opstået efter gennemførelsesdatoen? 5.2 Har en national domstol, som har skønsbeføjelser med hensyn til at tilpligte en tabende part til at betale sagens omkostninger, hvis den pågældende medlemsstat ikke har vedtaget en specifik retsakt til gennemførelse af artikel 10a i direktivet om offentlig deltagelse, når den træffer en afgørelse om at pålægge sagsomkostninger i sager, der er omfattet af denne bestemmelse, pligt til at sikre, at den pågældende afgørelse ikke gør sagen »uoverkommeligt dyr«, enten fordi de omhandlede bestemmelser har direkte virkning, eller fordi den berørte medlemsstats domstol har pligt til at fortolke det nationale procesreglement på en sådan måde, at det i	Erhvervsministeriet Miljø- og Fødevareministeriet Nævnenes Hus	GA	05.06.18

	<p>videst muligt omfang er i overensstemmelse med formålene med artikel 10a 5.3 Når en afgørelse om at pålægge omkostninger ikke indeholder nogen begrænsninger og i henhold til national ret må anses for endelig, da der ikke foreligger en klage, kræves det da i henhold til EU-retten, at:a) en taxing master, som ifølge national ret er pålagt opgaven med at fastsætte den vindende parts rimelige sagsomkostninger, eller b) en domstol, der skal prøve en sådan afgørelse truffet af en taxing master, alligevel forpligtes til at fravige ellers gældende bestemmelser i den nationale lovgivning og fastsætter de sagsomkostninger, der skal pålægges, på en sådan måde, at de pålagte omkostninger ikke gør sagen uoverkommeligt dyr?</p>			
C-234/17	<p>XC e.a.</p> <p>Sagen vedrører: Skal EU-retten, navnlig artikel 4, stk. 3, TEU sammenholdt med de deraf afledte principper om ækvivalens og effektivitet, fortolkes således, at Oberster Gerichtshof (den øverste domstol) i henhold hertil er forpligtet til efter begæring fra en berørt at foretage efterprøvelse af en retskraftig afgørelse afsagt af en kriminalret for så vidt angår en angivelig krænkelse af EU-retten (konkret: grundrettighedschartrets artikel 50 og Schengen-gennemførelseskonventionens artikel 54), når national ret (§ 363a i Strafprozeßordnung, østrigsk strafferetsplejelov, herefter »StPO«) alene giver mulighed for at foretage en sådan efterprøvelse i forbindelse med en angivelig krænkelse af EMRK eller en tillægsprotokol hertil?</p>	Udenrigsministeriet	GA	05.06.18
C-667/16	<p>Nooren</p> <p>Sagen vedrører: 1) Har unionslovgiver i artikel 70, 71 og 72 i Kommissionens forordning (EF) nr. 1122/2009 af 30. november 2009 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 73/2009 for så vidt angår krydsoverensstemmelse, graduering og det integrerede forvaltnings- og kontrolsystem inden for rammerne af de ordninger for direkte støtte til landbrugerne, som er omhandlet i nævnte forordning, og om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EF) nr. 1234/2007 for så vidt angår krydsoverensstemmelse inden for rammerne af støtteordningen for vin fastsat en mulighed for – som i den foreliggende sag, hvor der er tale om flere misligholdelser på det samme krydsoverensstemmelsesområde– at addere støttensættelserne på grund af gentagen misligholdelse og ikkegentagen misligholdelse af krydsoverensstemmelsesforpligtelser i tilfælde, hvor der er tale om dels uagtsom misligholdelse, dels forsætlig misligholdelse heraf? 2) Såfremt spørgsmål 1) besvares bekræftende, hvilken bestemmelse udgør da hjemlen for denne addition, og hvorledes er beregningsmåden? 3) Såfremt spørgsmål 1) besvares benægtende, findes der da en hjemmel herfor andetsteds i EU-retten?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	06.06.18

C-149/17	<p>Bastei Lübbe</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 8, stk. 1 og 2, sammenholdt med artikel 3, stk. 1, i direktiv 2001/29/EF fortolkes således, at der stadig er tale om »effektive og afskrækkende sanktioner ved overtrædelser af retten til tilrådighedsstillelse af et værk for almenheden«, når et erstatningsansvar for indehaveren af den internetforbindelse, ved hjælp af hvilken der er begået overtrædelser af ophavsretten ved fildeling, bortfalder, såfremt forbindelsesindehaveren nævner mindst et familiemedlem, som foruden den pågældende selv havde adgang til denne internetforbindelse, uden at have undersøgt og meddelt nærmere detaljer vedrørende tidspunktet for og arten af dette familiemedlems brug af internettet? 2. Skal artikel 3, stk. 2, i direktiv 2004/48/EF fortolkes således, at der stadig er tale om »effektive foranstaltninger for at sikre håndhævelsen af de intellektuelle ejendomsrettigheder«, når et erstatningsansvar for indehaveren af den internetforbindelse, ved hjælp af hvilken der er begået overtrædelser af ophavsretten ved fildeling, bortfalder, såfremt forbindelsesindehaveren nævner mindst et familiemedlem, som foruden den pågældende selv havde adgang til denne internetforbindelse, uden at have undersøgt og meddelt nærmere detaljer vedrørende tidspunktet for og arten af dette familiemedlems brug af internettet?</p>	Kulturministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	GA	06.06.18
C-186/17	<p>Flightright</p> <p>Sagen vedrører: Kan der også foreligge en kompensationsret i henhold til artikel 7 i forordning (EF) nr. 261/2004, når en luftfartspassager som følge af en relativt kort forsinkelse i forhold til det planlagte ankomsttidspunkt ikke når en direkte tilsluttet flyforbindelse, og dette medfører en forsinket ankomst til det endelige bestemmelsessted på tre timer eller mere, men de to flyvninger blev varetaget af forskellige luftfartsselskaber, og reservationen blev foretaget af en arrangør, der foretog reservationen af hele flyrejsen via et andet luftfartsselskab?</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	GA	06.06.18
C-44/17	<p>The Scotch Whisky Association</p> <p>Sagen vedrører: 1. Kræver en »indirekte kommerciel brug« af en registreret geografisk betegnelse for spiritus i henhold til artikel 16, litra a), i forordning (EF) nr. 110/2008, at den registrerede geografiske betegnelse anvendes i identisk eller fonetisk og/eller optisk lignende form, eller er det tilstrækkeligt, at den omtvistede del af tegnet hos den relevante kundekreds vækker en association af en hvilken som helst art til den registrerede geografiske betegnelse eller det geografiske område? Såfremt sidstnævnte er tilfældet: Spiller det da også en rolle i forbindelse med vurderingen af, om der foreligger en »indirekte kommerciel brug«, i hvilken sammenhæng den omtvistede bestanddel af tegnet er indføjjet, eller kan denne sammenhæng ikke</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	07.06.18

	<p>modvirke en indirekte kommerciel brug af den registrerede geografiske betegnelse, selv om den omtvistede bestanddel af tegnet er ledsaget af en angivelse af produktets virkelige oprindelse? 2. Kræver en »antydning« af en registreret geografisk betegnelse i henhold til artikel 16, litra b), i forordning (EF) nr. 110/2008, at der foreligger fonetisk og/eller optisk lighed mellem den registrerede geografiske betegnelse og den omtvistede bestanddel af tegnet, eller er det tilstrækkeligt, at den omtvistede del af tegnet hos den relevante kundekreds vækker en association af en hvilken som helst art til den registrerede geografiske betegnelse eller det geografiske område? Såfremt sidstnævnte er tilfældet: Spiller det da også en rolle i forbindelse med vurderingen af, om der foreligger en »antydning«, i hvilken sammenhæng den omtvistede bestanddel af tegnet er indføjet, eller kan denne sammenhæng ikke modvirke en antydning i kraft af den omtvistede bestanddel af tegnet, selv om den omtvistede bestanddel af tegnet er ledsaget af en angivelse af produktets virkelige oprindelse? 3. Spiller det en rolle i forbindelse med vurderingen af, om der foreligger en »anden falsk eller vildledende angivelse« i henhold til artikel 16, litra c), i forordning nr. 110/2008, i hvilken sammenhæng den omtvistede bestanddel af tegnet er indføjet, eller kan denne sammenhæng ikke modvirke en vildledende angivelse, selv om den omtvistede bestanddel af tegnet er ledsaget af en angivelse af produktets virkelige oprindelse?</p>			
C-295/17	<p>MEO – Serviços de Comunicações e Multimédia</p> <p>Sagen vedrører: 1) Skal artikel 2, stk. 1, litra c), artikel 64, stk. 1, artikel 66, litra a), og artikel 73 i direktiv 2006/112/EF fortolkes således, at en telekommunikationsoperatør (tv, internet, mobilnet og fastnet) er merværdiafgiftspligtig for opkrævninger af et på forhånd bestemt beløb fra sine kunder, når en kontrakt med forpligtelse til et abonnement af en bestemt varighed (bindingsperiode) ophæves af en årsag, der kan tilregnes kunden, inden denne periode er udløbet, idet dette beløb svarer til værdien af den månedlige grundydelse, som kunden skulle betale i henhold til kontrakten multipliceret med det antal månedlige ydelser, der mangler, indtil bindingsperioden udløber, i et tilfælde hvor det pågældende beløb faktureres, og operatørens levering af tjenesterne er ophørt, når det fakturerede beløb opkræves, og uafhængigt af om beløbet betales, såfremt: a. Det kontraktmæssige formål med det fakturerede beløb er at afskrække kunden fra ikke at opfylde den bindingsperiode, som han har forpligtet sig til, og at betale erstatning for det tab, som operatøren lider som følge af misligholdelsen af bindingsperioden – nærmere bestemt for en fratagelse af den fortjeneste, som han ville have opnået, hvis kontrakten havde været</p>	Skatteministeriet	GA	07.06.18

	<p>gældende indtil afslutningen af den nævnte periode – som følge af aftalen om indgåelse af lavere priser, levering af gratis eller billigere udstyr eller andre tilbud samt som følge af udgifter til reklame og tiltrækning af kunder. b. De kontrakter med bindingsperiode, som blev indgået, gav et højere vederlag til formidlerne end ved de kontrakter uden binding, som disse formidlede, eftersom størrelsen af vederlaget til formidlerne i begge tilfælde (dvs. i kontrakter med og uden binding) blev beregnet på grundlag af størrelsen af den månedlige ydelse, der var fastsat i de formidlede kontrakter. c. Det fakturerede beløb i henhold til national ret kan kvalificeres som en bod. 2) Såfremt en eller flere dele af det første spørgsmål ikke foreligger, kan svaret herpå da ændres?</p>			
C-300/17	<p>Hochtief</p> <p>Sagen vedrører: 1. Er EU-retten til hinder for en processuel bestemmelse i en medlemsstat, hvorefter muligheden for at gøre et hvilket som helst civilretligt krav gældende på grundlag af en overtrædelse af en retsforskrift på området for indgåelse af offentlige kontrakter betinges af, at klagenævnet for offentlige udbud eller en domstol, som behandler et søgsmål til prøvelse af en afgørelse fra klagenævnet for offentlige udbud, endeligt fastslår, at der har fundet en overtrædelse af retsforskriften sted? 2. Kan en bestemmelse i en medlemsstat, hvorefter muligheden for at gøre et krav om skadeserstatning gældende betinges af, at klagenævnet for offentlige udbud eller en domstol, som behandler et søgsmål til prøvelse af en afgørelse fra klagenævnet for offentlige udbud, endeligt fastslår, at der har fundet en overtrædelse af retsforskriften sted, erstattes af en anden bestemmelse i henhold til EU-retten? Er det med andre ord muligt for den skadelidte at godtgøre overtrædelsen af bestemmelsen på anden vis? 3. Er det inden for rammerne af en sag, som er anlagt med henblik på at opnå skadeserstatning, i strid med EU-retten, og navnlig med principperne om effektivitet og ækvivalens, eller kan det have en virkning, som er i strid med denne ret eller disse principper, at en processuel bestemmelse i en medlemsstat alene tillader en retslig anfægtelse af en administrativ afgørelse på grundlag af de retlige argumenter, der er blevet fremført i sagen ved klagenævnet for offentlige udbud, selv i det tilfælde hvor den skadelidte som begrundelse for den påberåbte overtrædelse af retsforskriften alene kan gøre gældende, at vedkommendes udelukkelse på grund af en interessekonflikt var ulovlig i henhold til Den Europæiske Unions Domstols faste praksis, og dette således medfører udelukkelse fra proceduren for indgåelse af den offentlige kontrakt af en anden årsag i overensstemmelse med reglerne for proceduren med forhandling, idet der i så fald har fundet en tilpas-</p>	Erhvervsministeriet Nævnenes hus	GA	07.06.18

	ning af tilbuddet sted?			
C-435/17	<p>Mardi talu</p> <p>Sagen vedrører: 1) Er kravet om at bevare stengrave, som en medlemsstat stiller til den, der ansøger om generel arealbetaling samt betaling for landbrugsmetoder, der er til gavn for klimaet og miljøet, og hvis manglende overholdelse udløser anvendelse af den i artikel 39 i Kommissionens delegerede forordning nr. 640/2014 fastsatte administrative sanktion i form af reduktion af betalingerne med 3%, i overensstemmelse med artikel 93, stk. 1, og artikel 94 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1306/2013 samt de i bilag II til denne forordning fastsatte minimumskrav? 2) Såfremt det første spørgsmål besvares benægtende: Skal den, der ansøger om generel arealbetaling samt betaling for landbrugsmetoder, der er til gavn for klimaet og miljøet i henhold til artikel 72, stk. 1, litra a), artikel 91, stk. 1 og 2, artikel 93, stk. 1, og artikel 94 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1306/2013 samt artikel 4, stk. 1, litra b), c) og e), i Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 1307/2013, opretholde god landbrugs- og miljømæssig stand på hele sin landbrugsbedrift – for at undgå, at en administrativ sanktion finder anvendelse – eller kun på det landbrugsareal, for hvilket der konkret ansøges om betaling?</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	GA	07.06.18
C-463/17 P	<p>Ori Martin mod Den Europæiske Unions Domstol (appel)</p> <p>Påstande: — Rettens kendelse om afvisning i sag T-797/16 (Ori Martin spa mod Den Europæiske Unions Domstol) omgøres, og det fastslås, at Domstolen (Sjette Afdeling) i sag C-490/15P og C-505/15P, (EU:C:2016:678), tilsidesatte ORI's ret til en retfærdig rettergang som omhandlet i artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, og Domstolen tilpligtes at betale erstatning herfor.</p>	Udenrigsministeriet	Dom	07.06.18
C-163/16	<p>Louboutin et Christian Louboutin</p> <p>Er begrebet [form] som omhandlet i artikel 3, stk. 1, litra e), nr. iii), i direktiv 2008/95/EF (henholdsvis »Form«, »shape« og »forme« i den tyske, den engelske og den franske version af varemærkedirektivet) begrænset til varens tredimensionelle egenskaber, såsom dens konturer, mål og volumen (som kan udtrykkes tredimensionelt), eller omfatter denne bestemmelse også andre (ikke tredimensionelle) egenskaber ved varen såsom farven?</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	12.06.18
C-594/16	<p>Buccioni</p> <p>Sagen vedrører: a) Er gennemsigtighedsprincippet, som klart fastlagt i artikel 15 i den konsoliderede udgave af traktaten om Den Europæiske Union, under hensynstagen til princippet ufravigelige generelle formål, idet princippet skal forstås således, at det kan reguleres ved de i stk. 3 fastsatte retskilder eller tilsvarende, hvis indhold kan give</p>	Finansministeriet Finanstilsynet	GA	12.06.18

	<p>udtryk for et for vidtgående skøn, der ikke har hjemmel i en trin højere EU-retlig retskilde, hvorefter der forudgående skal fastsættes ufravigelige minimumsprincipper, til hinder for en tilsvarende restriktiv fortolkning af EU-bestemmelserne om tilsyn med kreditinstitutter i et sådant omfang, at den udhuler gennemsigtighedsprincippet også i tilfælde, hvor interessen i aktindsigt er baseret på grundlæggende interesser hos den berørte person, som åbenbart svarer til dem, med hensyn til hvilke der gælder undtagelser, i positiv retning, fra de i sektoren gældende begrænsninger? b) Skal artikel 22, stk. 2, og artikel 27, stk. 1, i Rådets forordning (EU) nr. 1024/2013 af 15. oktober 2013 om overdragelse af specifikke opgaver til Den Europæiske Centralbank i forbindelse med politikker vedrørende tilsyn med kreditinstitutter i konsekvens heraf ikke fortolkes således, at de regulerer tilfælde af ikke undtagelsesvis karakter, hvor myndighederne kan fravige tavshedspligten og give adgang til dokumenterne, men at disse bestemmelser snarere skal fortolkes i lyset af de mere omfattende formål i artikel 15 i den konsoliderede udgave af traktaten om Den Europæiske Union, og at de som sådanne kan knyttes til et generelt princip i EU-retten, ifølge hvilket retten til aktindsigt ikke kan indskrænkes, under hensyntagen til en rimelig og forholdsmæssig afvejning mellem kravene i kreditsektoren og de grundlæggende interesser hos den opsparer, som er berørt af et tilfælde af burden sharing, på grundlag af de relevante faktiske omstændigheder som fastslået af en tilsynsmyndighed, som har de samme organisatoriske træk og kompetencer i sektoren som Den Europæiske Centralbank? c) Skal artikel 53 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EØS-relevant tekst) og de nationale bestemmelser, der er i overensstemmelse med denne artikel, på denne baggrund afvejes mod de øvrige i spørgsmål a) anførte EU-retlige bestemmelser og principper fortolkes således, at aktindsigt – hvor anmodningen herom er fremsat på et tidspunkt, efter kreditinstituttet er trådt i administrativ tvangsløskvidation – også er tilladt, såfremt den berørte person ikke kun anmoder om aktindsigt under civile sager eller handelssager, som reelt er blevet anlagt med henblik på beskyttelse af formuemæssige interesser, der er blevet krænket som følge af, at kreditinstituttet er trådt i administrativ tvangsløskvidation, men også såfremt den berørte person – netop med henblik på at klarlægge den konkrete mulighed for et positivt udfald af disse civile sager og handelssager – forud for anlæggelse heraf indleder en procedure for en retsinstans, som af staten er tildelt kompetencen til at beskytte retten til aktindsigt og gen-</p>			
--	--	--	--	--

	nemsigtighed netop med henblik på fuld beskyttelse af retten til forsvar og sagsanlæg, i særdeleshed når der er tale om en opsparer, som allerede har lidt tab som følge af burden sharing i forbindelse med insolvensproceduren vedrørende det kreditinstitut, hvor opspareren havde deponeret sin opsparing?			
C-530/16	<p>Europa-Kommissionen mod Republikken Polen</p> <p>Påstande: — Det fastslås, at Republikken Polen har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 16, stk. 1, og artikel 21, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/49/EF af 29. april 2004 om jernbanesikkerhed i EU og om ændring af Rådets direktiv 95/18/EF om udstedelse af licenser til jernbanevirksomheder og direktiv 2001/14/EF om tildeling af jernbaneinfrastrukturkapacitet og opkrævning af afgifter for brug af jernbaneinfrastruktur samt sikkerhedscertificering (1), idet — den ikke har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at sikkerhedsmyndigheden er uafhængig af alle jernbanevirksomheder, infrastrukturforvaltere, ansøgere om sikkerhedscertifikater og ordregivere, og — den ikke har truffet de foranstaltninger, der er nødvendige for at sikre, at undersøgelsesorganet er uafhængigt af jernbanevirksomheder og infrastrukturforvaltere — Republikken Polen tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	Dom	13.06.18
C-683/16	<p>Deutscher Naturschutzring, Dachverband der deutschen Natur- und Umweltschutzverbände e.V.</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskeripolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 og (EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats foranstaltninger for farvande, der hører under dennes højhedsområde og jurisdiktion, der er nødvendige for at leve op til medlemsstatens forpligtelser i henhold til artikel 6 i Rådets direktiv 92/43/EØF af 21. maj 1992 om bevaring af naturtyper samt vilde dyr og planter, som har indvirkning på fiskerfartøjer fra andre medlemsstater, og hvormed der indføres et omfattende forbud mod erhvervsfiskeri i Natura 2000-områder med bundberørende fiskeredskaber og bundsat garn (»hildings- og indfiltringsgarn«)? Navnlig ønskes følgende oplyst: a) Skal artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskeripolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 og</p>	Miljø- og Fødevareministeriet Fiskeristyrelsen	Dom	13.06.18

	<p>(EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF fortolkes således, at forbuddet mod de i det første spørgsmål nævnte fangstmetoder er omfattet af begrebet »bevarelsesforanstaltninger«?</p> <p>b) Skal artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskeripolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 og (EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF fortolkes således, at begrebet »andre medlemsstaters fiskerfartøjer« også omfatter de fiskerfartøjer fra en anden medlemsstat, som sejler under medlemsstaten Forbundsrepublikken Tysklands flag? c) Skal artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskeripolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 og (EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF fortolkes således, at udtrykket »opfylder målsætningerne for den relevante EU-lovgivning« også omfatter sådanne foranstaltninger vedtaget af medlemsstaten, som blot fremmer de målsætninger, der er nævnt i den nævnte EU-lovgivning? 2. Skal artikel 11 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 1380/2013 af 11. december 2013 om den fælles fiskeripolitik, ændring af Rådets forordning (EF) nr. 1954/2003 og (EF) nr. 1224/2009 og ophævelse af Rådets forordning (EF) nr. 2371/2002 og (EF) nr. 639/2004 samt Rådets afgørelse 2004/585/EF fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats foranstaltninger for farvande, der hører under dennes højhedsområde eller jurisdiktion, der er nødvendige for at leve op til medlemsstatens forpligtelser i henhold til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2004/35/EF af 21. april 2004 om miljøansvar for så vidt angår forebyggelse og afhjælpning af miljøskader? 3. Såfremt det første og det andet præjudicielle spørgsmål besvares alternativt eller kumulativt benægtende: Er EU's enekompetence på området for bevarelse af havets biologiske ressourcer inden for rammerne af den fælles fiskeripolitik i henhold til artikel 3, stk. 1, litra d), i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde til hinder for, at medlemsstaten kan vedtage de førnævnte foranstaltninger?</p>			
C-213/17	<p>X</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal Dublinforordningens artikel 23, stk. 3, fortolkes således, at Italien er blevet ansvarlig for behandlingen af den ansøgning om international beskyttelse, som sagsøgeren indgav i dette land den 23. oktober 2014, uanset den omstændighed, at Nederlandene var den primært ansvarlige medlemsstat på grundlag af tidligere indgivne ansøgninger til dette land om international</p>	Udlændinge- og Integrationsministeriet	GA	13.06.18

	<p>beskyttelse som omhandlet i Dublinforordningens artikel 2, litra d), og den senest indgivne ansøgning på dette tidspunkt stadig var under behandling i Nederlandene, idet afdelingen for forvaltningsretlige sager ved Raad van State endnu ikke havde afgjort den af sagsøgeren indgivne appel til efterprøvelse af den i præmis 1.3. nævnte dom fra rechtbank af 7. juli 2014? [Udelades] 2. Følger det af Dublinforordningens artikel 18, stk. 2, at den ansøgning om international beskyttelse, der stadig var under behandling af de nederlandske myndigheder, da tilbagetagelsesansøgningen blev fremsat den 5. marts 2015, straks efter fremsættelsen af tilbagetagelsesansøgningen skulle have været udsat og efter udløbet af fristen i artikel 24 stoppet af de nederlandske myndigheder i den forstand, at de trak ansøgningen tilbage eller ændrede den tidligere afgørelse af 11. juni 2014 med afslag på asylansøgningen af 4. juni 2014? [Udelades] 3. Såfremt spørgsmål 2 besvares bekræftende, er ansvaret for behandlingen af sagsøgerens ansøgning om international beskyttelse da ikke gået over til Italien men forblevet hos de nederlandske myndigheder, fordi sagsøgte ikke trak afgørelsen af 11. juni 2014 tilbage eller ændrede den? [Udelades] 4. Har de nederlandske myndigheder ved at undlade at oplyse, at den anden asylansøgning stadig var under appel ved afdelingen for forvaltningsretlige sager ved Raad van State, tilsidesat deres forpligtelse efter Dublinforordningens artikel 24, stk. 5, til at give de italienske myndigheder de oplysninger, der sætter dem i stand til at kontrollere, om denne stat er ansvarlig på grundlag af kriterierne i denne forordning? [Udelades] 5. Såfremt spørgsmål 4 besvares bekræftende, fører denne undladelse da til den konklusion, at ansvaret for behandlingen af sagsøgerens ansøgning om international beskyttelse ikke er overgået til Italien, men stadig påhviler Nederlandene? [Udelades] 6. Såfremt ansvaret ikke forblev hos Nederlandene, havde de nederlandske myndigheder i forbindelse med sagsøgerens overgivelse fra Italien til Nederlandene i sammenhæng med hans straffesag da på grundlag af Dublinforordningens artikel 17, stk. 1, og uanset forordningens artikel 3, stk. 1, skullet behandle den ansøgning om international beskyttelse, som sagsøgeren havde indgivet i Italien, og burde de, i fortsættelse heraf, af rimelighedshensyn have undladt at gøre brug af hjemlen i Dublinforordningens artikel 24, stk. 1, til at anmode de italienske myndigheder om at tage sagsøgeren tilbage?</p>			
C-169/17	<p>Asociación Nacional de Productores de Ganado Porcino</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 34 [TEUF] og artikel 35 TEUF fortolkes således, at de er til hinder for en national bestemmelse som artikel 8, stk. 1, i kongeligt dekret 4/2014 af 10. januar 2014 om godkendelse af en kvalitetsstandard for iberisk kød,</p>	Miljø- og Fødevareministeriet	Dom	14.06.18

	<p>skinke, bov og kam, som undergiver anvendelsen af udtrykket »ibérico« på varer, som forarbejdes eller markedsføres i Spanien, den betingelse, at opdrættere af svin af den iberiske race i intensive »de cebo«-bedrifter udvider det samlede minimumsgulvareal for hvert dyr på mere end 110 kilo i levende vægt til 2 m², selv om det – i givet fald – godtgøres, at formålet med nævnte foranstaltning er at forbedre kvaliteten af de varer, som bestemmelsen henviser til? 2. Skal artikel 3, stk. 1, litra a), i Rådets direktiv 2008/120 af 18. december 2008 om fastsættelse af mindstekrav med hensyn til beskyttelse af svin, sammenholdt med direktivets artikel 12, fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse som artikel 8, stk. 1, i kongeligt dekret 4/2014 af 10. januar 2014 om godkendelse af en kvalitetsstandard for iberisk kød, skinke, bov og kam, som undergiver anvendelsen af udtrykket »ibérico« på varer, som forarbejdes eller markedsføres i Spanien, den betingelse, at opdrættere af svin af den iberiske race i intensive »de cebo«-bedrifter udvider det samlede minimumsgulvareal for hvert dyr på mere end 110 kilo i levende vægt til 2 m², selv om formålet med den nationale bestemmelse er at forbedre kvaliteten af varerne og ikke specifikt at forbedre beskyttelsen af svin? Såfremt det ovenstående spørgsmål besvares benægtende, skal artikel 12 i direktiv [2008/120/EF], sammenholdt med artikel 34 og 35 i Traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, da fortolkes således, at den er til hinder for en national bestemmelse som artikel 8, stk. 1, i kongeligt dekret 4/2014[4], der kræver af producenter i andre medlemsstater – med det formål at forbedre kvaliteten af varer, der forarbejdes og markedsføres i Spanien, og ikke at forbedre beskyttelsen af svin – at de opfylder de samme betingelser for dyreopdræt, som kræves af spanske producenter, for at de varer, som hidrører fra de førstnævnte producenters svin, kan forsynes med de varebetegnelser, der er fastsat i nævnte kongelige dekret? 3. Skal artikel 34 [TEUF] og 35 TEUF fortolkes således, at de er til hinder for en national bestemmelse som artikel 8, stk. 2, i kongeligt dekret 4/2014 af 10. januar 2014 om godkendelse af en kvalitetsstandard for iberisk kød, skinke, bov og kam, for så vidt som den pålægger en minimumsalder for slagtning på ti måneder for svin, af hvilke der forarbejdes varer i »de cebo«-kategorien med det formål at forbedre denne kategori af varer?</p>			
C-191/17	<p>ING-DiBa Direktbank Austria</p> <p>Skal artikel 4, nr. 14), i direktiv 2007/64/EF om betalingstjenester i det indre marked (betalingstjenestedirektivet) fortolkes således, at også en onlineopsparingskonto, på hvilken den enkelte kunde (med dagligt forfald og uden bankens særlige medvirken) via telebanking kan foretage indbetalinger og hævnings på en referencekonto (en girokonto i</p>	Finanstilsynet	GA	19.06.18

	Østrig) i den pågældendes navner omfattet af begrebet »betalingskonto« [artikel 4, nr. 14)] og derfor falder ind under direktivets anvendelsesområde?			
T-408/16	<p>HX mod Rådet</p> <p>Påstande: — Sagen i sin helhed fremmes til realitetsbehandling, og der gives dom efter påstanden, ligesom alle deri anførte anbringender anses for velbegrundede og tages til følge. — Sagen påkendes efter den fremskyndede procedure. — Det fastslås, at de anfægtede retsakter kan annulleres delvist, idet den del af retsakterne, der skal annulleres, kan udskilles fra helheden, og dermed annulleres følgende: — Rådets afgørelse (FUSP) 2016/850 af 27. maj 2016 om ændring af afgørelse 2013/255/FUSP om restriktive foranstaltninger over for Syrien, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. — Rådets gennemførelsesforordning (EU) 2016/840 af 27. maj 2016 om gennemførelse af forordning (EU) nr. 36/2012 om restriktive foranstaltninger på baggrund af situationen i Syrien, for så vidt som den vedrører sagsøgeren. — Rådet tilpligtes at betale sagens omkostninger.</p>	Udenrigsministeriet Erhvervsstyrelsen	Dom	19.06.18
C-256/17	<p>Sandd</p> <p>Sagen vedrører: 1. Skal artikel 14, stk. 2, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/6/EF af 20. februar 2008 om ændring af direktiv 97/67/EF med henblik på fuld realisering af det indre marked for posttjenester i Fællesskabet (herefter »postdirektivet«), fortolkes således, at det heraf følger, at nationale love og administrative forskrifter skal fastsætte, at befordringspligtige virksomheder i deres interne regnskabssystemer skal udarbejde adskilte opgørelser for hver af de enkelte tjenester og produkter, som er omfattet af befordringspligten, for at kunne sondre klart mellem på den ene side tjenester og produkter, der er omfattet af befordringspligten, og på den anden side tjenester og produkter, som ikke er det, eller følger det kun af denne bestemmelse, at der regnskabsmæssigt skal sondres mellem tjenester og produkter, som er omfattet af befordringspligten, og tjenester og produkter, som ikke er det? 2. Skal artikel 12, andet led, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/6/EF af 20. februar 2008 om ændring af direktiv 97/67/EF med henblik på fuld realisering af det indre marked for posttjenester i Fællesskabet, fortolkes således, at hver enkelt tjeneste, som er omfattet af befordringspligten, skal være omkostningsorienteret? 3.</p>	Transport-, Bygnings- og Boligministeriet	GA	20.06.18

	<p>Er det i artikel 12, andet led, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 97/67/EF af 15. december 1997 om fælles regler for udvikling af Fællesskabets indre marked for posttjenester og forbedring af disse tjenesters kvalitet, som ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2008/6/EF af 20. februar 2008 om ændring af direktiv 97/67/EF med henblik på fuld realisering af det indre marked for posttjenester i Fællesskabet, fastsatte krav om, at priserne skal være omkostningsorienterede og tilskynde til en effektiv opfyldelse af befordringspligten, til hinder for, at der på ubestemt tid anvendes en fast afkastsats, som de befordringspligtige virksomheders omkostninger forhøjes med henset til takstmargenen?</p>			
C-681/16	<p>Pfizer Ireland Pharmaceuticals, Operations Support Group</p> <p>1. Kan indehaveren af et supplerende beskyttelsescertifikat, som er blevet tildelt ham gældende for Forbundsrepublikken Tyskland (herefter »BRD«), under påberåbelse af reglerne i den særlige ordning forhindre indførsel af produkter fra tiltrædelsesstaterne Den Tjekkiske Republik, Estland, Letland, Litauen, Ungarn, Polen, Slovenien, Slovakiet, Rumænien, Bulgarien og Kroatien (bilag IV til tiltrædelsesakt 2003, EUT 2003, L 236, s. 797, med ændringer i henhold til EUT 2004, L 126, s. 4, for Estland, Letland, Litauen, Polen, Slovenien, Ungarn, Slovakiet, Den Tjekkiske Republik; del I, bilag V, nr. 1), i tiltrædelsesakt 2005, EUT 2005, L 157, s. 268, for Rumænien og Bulgarien; bilag IV til tiltrædelsesakt 2011, EUT 2012, L 112, s. 60, for Kroatien) til BRD, når der blev ansøgt om det supplerende beskyttelsescertifikat i BRD på et tidspunkt, hvor der allerede eksisterede regler i tiltrædelsesstaterne for at opnå et tilsvarende supplerende beskyttelsescertifikat, men indehaveren af det beskyttelsescertifikat, der var tildelt gældende for BRD, ikke havde ansøgt om et sådant supplerende beskyttelsescertifikat i den pågældende tiltrædelsesstat, eller det ikke kunne tildeles ham, fordi det grundpatent, der kræves for tildeling af beskyttelsescertifikatet, manglede i tiltrædelsesstaten? 2. Gør det en forskel for besvarelsen af det første spørgsmål, hvis det kun var på tidspunktet for ansøgningen om det grundpatent, der blev tildelt gældende for BRD, at der ikke kunne opnås en tilsvarende beskyttelse ved hjælp af et grundpatent i tiltrædelsesstaten, mens en sådan beskyttelse godt kunne opnås i tidsrummet indtil offentliggørelsen af den ansøgning, som ligger til grund for det tildelte grundpatent, der gælder for BRD? 3. Kan indehaveren af et supplerende beskyttelsescertifikat, som er tildelt ham gældende for Forbundsrepublikken Tyskland (BRD), under påberåbelse af reglerne i den særlige ordning forhindre indførsel af produkter fra tiltrædelsesstaterne Den Tjekkiske Republik, Estland, Letland, Litauen, Ungarn, Polen, Slovenien, Slovakiet, Rumænien, Bulgarien og</p>	Patent- og Varemærkestyrelsen	Dom	21.06.18

	<p>Kroatien til BRD, når indførslen af produkterne sker efter udløbet af det supplerende beskyttelses-certifikats gyldighedsperiode, der var fastsat i den oprindelige tildelingsafgørelse, men før udløbet af beskyttelsecertifikatets seks måneder forlængede gyldighedsperiode, som blev tildelt ham på grundlag af forordning (EF) nr. 1901/2006 om lægemidler til pædiatrisk brug og om ændring af forordning (EØF) nr. 1768/92, direktiv 2001/20/EF, direktiv 2001/83/EF og forordning (EF) nr. 726/2004? 4. Gør det i Kroatiens tilfælde en forskel for besvarelsen af det tredje spørgsmål, at den særlige ordning som følge af Kroatiens tiltrædelse i 2013 først trådte i kraft den 26. januar 2007, efter ikrafttrædelsen af forordning (EF) nr. 1901/2006 om lægemidler til pædiatrisk brug og om ændring af forordning (EØF) nr. 1768/92, direktiv 2001/20/EF, direktiv 2001/83/EF og forordning (EF) nr. 726/2004 – i modsætning til de øvrige medlemsstater, der var tiltrådt før den 26. januar 2007, nemlig Den Tjekkiske Republik, Estland, Letland, Litauen, Ungarn, Polen, Slovenien, Slovakiet, Rumænien og Bulgarien?</p>			
<p>Forenede sager C-61/17, C-62/17 og C-72/17</p>	<p>Bichat m.fl</p> <p>1) Skal en virksomhed med bestemmende indflydelse som omhandlet i artikel 2, stk. 4, første afsnit, i Rådets direktiv 98/59/EF af 20. juli 1998 om tilnærmelse af medlemsstaternes lovgivninger vedrørende kollektive afskedigelser (EFT L 225, s. 16) kun forstås som en virksomhed, hvis indflydelse er sikret gennem kapitalandele og stemmerettigheder, eller er en indflydelse, der er sikret ved aftale eller de facto (f.eks. gennem fysiske personers beføjelser til at give instrukser) også tilstrækkelig?</p> <p>2) Såfremt det første spørgsmål besvares således, at der ikke kræves en indflydelse, der er sikret gennem kapitalandele og stemmerettigheder: Foreligger der også en »beslutning om kollektiv afskedigelse« som omhandlet i artikel 2, stk. 4, første afsnit, i direktiv 98/59/EF, såfremt virksomheden med bestemmende indflydelse stiller krav til arbejdsgiveren, der gør de kollektive afskedigelser hos arbejdsgiveren til en økonomisk nødvendighed?</p> <p>3) Såfremt det andet spørgsmål besvares bekræftende: Er det et krav i henhold til artikel 2, stk. 4, andet afsnit, sammenholdt med [artikel 2,] stk. 3, litra a) og litra b), nr. 1), samt [artikel 2,] stk. 1, i direktiv 98/59/EF, at arbejdstagernes repræsentanter også skal informeres om, hvilke driftsøkonomiske og andre årsager, der ligger til grund for de beslutninger, som virksomheden med bestemmende indflydelse har truffet, og som har medført, at arbejdsgiveren påtænker kollektive afskedigelser?</p> <p>4) Er det foreneligt med artikel 2, stk. 4, sammenholdt med [artikel 2,] stk. 3, litra a) og litra b), nr. i), samt [artikel 2,] stk. 1, i direktiv 98/59/EF at arbejdstagere, der ad rettens vej gør gældende, at</p>	<p>Moderniseringsstyrelsen</p>	<p>GA</p>	<p>21.06.18</p>

	<p>deres opsigelse i forbindelse med en kollektiv afskedigelse er ugyldig, med henvisning til, at den opsigende arbejdsgiver ikke har gennemført høringsproceduren med arbejdstagernes repræsentanter korrekt, pålægges en oplysningspligt og bevisbyrde, der går videre end at oplyse om holdepunkter for en bestemmende indflydelse?</p> <p>5) Såfremt det fjerde spørgsmål besvares bekræftende: Hvilke yderligere oplysnings- og bevismæssige forpligtelser må der i henhold til de nævnte bestemmelser pålægges arbejdstagerne i det foreliggende tilfælde?</p>			
--	--	--	--	--